

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/38/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120205743
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dominika Horváthová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2120205743.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Dominika Horváthová a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Ľubica Spálová, v spore žalobcu: Bytové družstvo so sídlom v Trnave, so sídlom: Ludvika van Beethovena 26, Trnava, IČO: 00 175 480, zastúpený: UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Mliekárenska 2, Bratislava, IČO: 36 662 291, proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, zastúpený: Advokátska kancelária SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 11Csp/42/2020-231 zo dňa 1. júla 2021, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacích konaní a dovolacieho konania sp. zn.: 7Cdo/65/2022 voči žalobcovi v plnom rozsahu.

III. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania sp. zn.: 7Cdo/111/2025 voči žalovanému v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. rozhodol o náhrade trov konania tak, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne na základe aplikácie ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 3 písm. i), § 53 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6, § 53 od. 12, § 53a ods. 1 § 451 ods. 1, 2, § 488, § 489 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a) a b), § 1 ods. 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 24a zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 8b ods. 1, 3, § 9 ods. 7 zák. č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len ZoVB).

3. Vecne odôvodnil tým, že medzi stranami nebolo sporným, že žalovaná ako banka (pod obchodným menom Dexia banka Slovensko a.s.) a žalobca - správca ako zákonný zástupca vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome A. B. X-XX, C. uzavreli dňa 09.05.2007 Zmluvu o termínovanom úvere č. 06/030/07, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 1.000.000,- Sk za účelom obnovy bytového domu a odstránenia systémových porúch bytového domu. V konaní sa žalobca ako správca bytového domu domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť tým, že žalovaná neoprávnene zvýšila od 01.07.2011 úrokové rozpätie z 0,9 % p.a. na 2,50 % p.a.. Žalobca pritom žiadal vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 21.07.2018 do dňa podania žaloby (t.j. do 20.07.2020), keď na obdobie do 20.07.2018 (vrátane splátky zo dňa 20.07.2018) sa vzťahoval rozsudok

Okresného súdu Trnava č. k. 22C/78/2017-381 zo dňa 17.04.2019. Suma bezdôvodného obohatenia mala predstavovať sumu 385,66 eura ako rozdiel medzi sumou, ktorú vlastníci bytov žalovanej zaplatili po zvýšení úrokovej sadzby, a sumou, ktorú by zaplatili na úrokoch bez zvýšenia úrokovej sadzby. Nebolo pritom sporným, že úver bol splácaný v zmysle Prehľadu splátok úveru na č. I. 46 spisu. Vlastníci bytov uzatvorili s bytovým družstvom v zmysle § 8a ZoVB zmluvu o výkone správy, predmetom ktorej je obstarávanie služieb a tovaru, ktorými správca zabezpečuje pre vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome činnosti uvedené v zákone o vlastníctve bytov. V zmysle ustanovenia § 8b ods. 1 ZoVB (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere) je správca je povinný vykonávať správu majetku vlastníkov samostatne, vo svojom mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Pokiaľ ide o charakter uzavretej zmluvy o úvere, súd mal za to, že zmluvu o úvere uzavrel správca z titulu svojho oprávnenia vyplývajúceho mu zo znenia § 8b ods. 1 ZoVB (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy), ako aj zo znenia článku III. bod 5. Zmluvy o výkone správy č. 77 pre bytový dom A. B. X, X, X, X, XX D. C.. Je však nepochybné, že dlžníkmi z úverovej zmluvy sú jednotliví vlastníci bytov na ulici A. B. X-XX D. C., tak ako to vyplýva aj zo súčasného znenia § 24a zákona o spotrebiteľských úveroch, kým správca je ich zákonným zástupcom, s tým, že v úverovej zmluve je označený ako klient, avšak v tom čase konajúci vo svojom mene a na účet vlastníkov. Právny vzťah založený zmluvou o úvere je tak právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. OZ). Žalovaná pri uzatváraní zmluvy vystupovala ako podnikateľ, ktorý koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a zároveň ako veriteľ, ktorý poskytol úver v rámci svojho podnikania. Daný úver pritom nebol poskytnutý v súvislosti s podnikateľskou činnosťou bytového družstva, ale v súvislosti s vykonaním nevyhnutných opráv na bytovom dome, a teda za účelom zveľadania majetku fyzických osôb - spotrebiteľov. Na strane dlžníka tak vystupovali spotrebiteľia, ktorým nebol úver poskytnutý v rámci obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na ich spotrebiteľskom postavení nič nemení skutočnosť, že za nich na základe zákonného splnomocnenia konal správca bytového domu, pretože subjektom základného hmotnoprávneho vzťahu s bankou nebol správca bytového domu, ale jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov.

4. Hoci v prípade zmluvy o termínovanom úvere nejde s poukazom na § 1 ods. 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z. z. (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) o zmluvu o spotrebiteľskom úvere (pozn. v súčasnosti uvedené vylučuje § 1 ods. 3 písm. r) zák. č. 129/2010 Z. z.), vzťah medzi vlastními bytov ako dlžníkmi a bankou ako veriteľom bolo potrebné posúdiť ako spotrebiteľský vzťah v zmysle Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o znenie bodu 5.5. zmluvy, súd ho považoval za určité a zrozumiteľné, a teda v tomto smere za platne dojednané (§ 37 ods. 1 OZ a contrario). Zo znenia bodu 5.5. zmluvy, za použitia interpretačných pravidiel v § 35 ods. 2 OZ, vyplýva, že žalovaná je oprávnená jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu (resp. úrokové rozpätie), ak dôjde k zmene miery rizika klienta, ktorá zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta alebo so zmenou rizikovej váhy klienta, pričom sa porovnávajú skutočnosti v čase posledného posúdenia miery rizika klienta s aktuálnymi skutočnosťami. Pojmy „miera rizika klienta“ a „rating klienta“ sú pritom ekonomickými pojmami, ktorých význam musel byť žalobcovi ako správcovi a zároveň podnikateľovi zrejmy. Pojem „miera rizika klienta“ pritom znamená pravdepodobnosť zlyhania klienta pri splácaní úveru a tento pojem sa nepoužíva len v uvedenom bode 5.5., ale aj v bode 5.7. zmluvy, ktorý rieši možnosť prehodnotenia miery rizika na žiadosť klienta. „Rating klienta“ predstavuje interné hodnotenie banky a hovorí o schopnosti splácať dlhy, pričom konkrétne hodnotiace postupy sú súčasťou know-how banky alebo ratingovej agentúry a preto ich podrobnosti nebývajú zverejňované (viď. E.)). Zároveň je potrebné brať do úvahy aj skutočnosť, že kontraktácia prebiehala medzi dvoma právnickými osobami - podnikateľmi, pričom správca ako profesionál v danej oblasti má mať dostatok vedomostí na porozumenie obsahu zmluvných dojednaní. Uvedené znenie ustanovenia zmluvy je tak s poukazom na jeho formuláciu zrozumiteľné a určité. Z uvedeného ustanovenia 5.5. je zrejmé, že správca si bol vedomý toho, že banka môže jednostranne zmeniť úrokové rozpätie v prípadoch uvedených v ustanovení. Tejto vedomosti zodpovedalo jazykové vyjadrenie ustanovenia, predchádzajúce rokovania banky a správcu o uzavretí zmluvy vrátane pripomienkovania (viď odseky 35. a 43. rozsudku), ako aj následné správanie sa, keď správca nakoniec aplikáciu uvedeného ustanovenia zo strany banky akceptoval (viď odsek 48. rozsudku). Na určitosti zmluvného dojednania nič nemení ani to, že v bode 5.5. zmluvy sa hovorí o zmene úrokovej sadzby, pričom banka pristúpila k zmene úrokového rozpätia. Sadzbu EURIBOR (predtým BRIBOR) neurčuje totiž žalovaná, ale príslušná európska inštitúcia, a preto ustanovenie bodu 5.5. možno aplikovať iba na zmenu úrokového rozpätia, nie na zmenu základnej sadzby, avšak v konečnom dôsledku došlo k zmene úrokovej sadzby ako takej. Uvedené je zrejmé aj z bodu 12.1.1.1. zmluvy, z ktorého

vyplýva, že k zvýšeniu úrokovej sadzby dôjde práve zvýšením úrokového rozpätia. Súd poukazuje na to, že pri skúmaní platnosti a určítosti zmluvy je potrebné preferovať výklad v prospech jej platnosti, pričom poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 640/2014 zo dňa 01.04.2015, v zmysle ktorého „úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov totiž nespočíva vo „vyhľadávaní“ dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti), ale v poskytnutí súdnej ochrany účastníkom občianskeho súdneho konania. Táto má byť založená okrem iného aj na zohľadnení a plnej aplikácii všetkých zákonných kritérií platných pre výklad právnych úkonov a súčasnej preferencii výkladu v prospech platnosti, a nie neplatnosti právneho úkonu.“

5. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že v čase uzatvorenia zmluvy bol prokuristom správcu F. G. H., ktorý zmluvu, ako aj viaceré obdobné zmluvy o úvere počas vykonávania funkcie prokuristu (podľa ORSR v období od 26.08.1994 do 01.02.2014) podpísal. Skutkové tvrdenie žalovanej, že zmluva o úvere bola medzi stranami individuálne dojednaná, keď k uzavretiu zmluvy došlo po vzájomných rokovaniach, pričom žalovaná prostredníctvom svojho zamestnanca F. I. J. umožnila žalobcovi pred podpisom zmluvy oboznámiť sa s textom zmluvy a pripomenovať ho, poprel žalobca iba v tom rozsahu, že individuálne dojednávania neprebehlo ku konkrétnej Zmluve o termínovanom úvere č. 06/030/07, pričom všeobecné výpovede ku kontraktačnému procesu k prvým zmluvám uzatváraným v roku 2006 nemožno podľa žalobcu aplikovať na rok 2007 a konkrétne zmluvy. Z uvedeného vyplýva, že nebolo medzi stranami sporným, že minimálne k prvým zmluvám v roku 2006 prebehol riadny kontraktačný proces, v rámci ktorého mal žalobca možnosť pripomenovať jednotlivé ustanovenia zmluvy. Tohto procesu sa pritom zúčastnili dvaja podnikatelia - banka a správca. Je potom potrebné vychádzať z predpokladu, že správca ako profesionál v oblasti uzatvárania úverových zmlúv nemal dôvod podpísať ustanovenie, ktorého význam by mu nebol zrejmý, resp. ktoré ustanovenie by považoval za neurčité. Je to potom práve žalobca, kto by mal preukázať, že správcovi význam predmetného ustanovenia nebol zrejmý, keďže vzhľadom na jeho podnikateľské postavenie a skúsenosti v danej oblasti sa predpokladá, že podpíše iba takú zmluvu, ktorej obsahu rozumie. Zároveň súd prvej inštancie poukazuje na skutočnosť, že žalobca v žalobe ako dôvod neplatnosti článku 5.5. zmluvy uviedol, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, nie že je ustanovenie neurčité. Až v replike dôvodil žalobca tým, že ustanovenie je neurčité a nezrozumiteľné. Uvedené si však odporuje, pretože ak žalobca v žalobe tvrdí, že uvedené ustanovenie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, tvrdí, že toto ustanovenie spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedený záver však nevyhnutne predpokladá, že žalobca bol schopný pochopiť význam uvedeného ustanovenia, čo vyplýva aj z jeho vyjadrenia v žalobe, a síce, že už pri samotnom koncipovaní bodu 5.5. musela žalovaná vedieť, že dané zmluvné ustanovenie umožňuje jednostranné zvýšenie úrokového rozpätia na základe vlastného uváženia žalovanej ako banky. Z uvedeného vyplýva, že pôvodne žalobca v žalobe určitosť predmetného ustanovenia ani nespochybňoval a vychádzajúc zo žaloby mu bol jeho význam zrejmý, a preto neskoršie spochybňovanie určítosti ustanovenia bodu 5.5. zmluvy považoval súd za účelové.

6. Neprijateľná zmluvná podmienka je také ustanovenie spotrebiteľskej zmluvy, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a jej použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Neprijateľné podmienky nie sú taxatívne vypočítané, keďže ustanovenie § 53 ods. 3 OZ (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) obsahuje len ich demonštratívny výpočet. Zákon upravuje výnimku z uvedeného pravidla neprijateľnosti zmluvných podmienok, a síce, že o neprijateľnú zmluvnú podmienku nejde vtedy, ak ide o predmet plnenia alebo cenu plnenia (§ 53 ods. 2 OZ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy). V prípade zmluvy o úvere je pritom úrok odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, je cenou kapitálu, je teda hlavným predmetom plnenia resp. cenou plnenia. Keďže zmluvná podmienka uvedená v bode 5.5. zmluvy sa týka predmetu plnenia resp. ceny plnenia, je zo zákona vylúčené jej určenie za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Súd mal pritom za to, že prijateľnosť alebo neprijateľnosť zmluvnej podmienky je potrebné posudzovať podľa ustanovenia účinného v čase, keď sa zmluva uzatvárala. O neprijateľnú zmluvnú podmienku by však nešlo ani v prípade, že by bola posudzovaná podľa § 53 ods. 1 až 3 OZ v súčasnom znení. Uvedené ustanovenie ako výnimku z neprijateľnosti zmluvných podmienok určuje ich týkanie sa hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané, pričom za individuálne dojednané sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah, s tým, že individuálne dojednanie preukazuje dodávateľ. Súd poukazuje na ustanovenie § 53 ods. 12 OZ (v aktuálnom znení), v zmysle ktorého sa neprijateľnosť zmluvnej podmienky hodnotí so zreteľom na

povahu služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy.

7. Ak by teda aj bola v spotrebiteľskej zmluve obsiahnutá taká podmienka, ktorá by svojim charakterom spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ale bola individuálne dojednaná, nepôjde o neprijateľnú zmluvnú podmienku, pričom individuálne dojednanie preukazuje dodávateľ. Súd v tejto súvislosti opätovne (ako v odseku 35. rozsudku) poukazuje na skutkové tvrdenie žalovanej nesporné v tom rozsahu, že minimálne k prvým zmluvám v roku 2006 prebehol riadny kontraktačný proces, v rámci ktorého mal žalobca možnosť pripomenovať jednotlivé ustanovenia zmluvy, ktorého kontraktačného procesu sa zúčastnili banka a správca, obaja ako podnikatelia. Z uvedeného vyplýva, že nešlo o formulárovú zmluvu, do ktorej dlžník nemá možnosť zasiahnuť, ale správca ako odborne spôsobilá osoba mal možnosť ovplyvniť obsah zmluvy. Ustanovenie bodu 5.5. bolo v zmluvách z roku 2006 a z roku 2007 totožné, čo vyplýva zo sťažnosti správcu zo dňa 18.01.2016 adresovanej NBS (č. I. 25 - kde sa pri väčšine zmlúv o.i. aj z rokov 2006 a 2007 odkazuje na rovnaký bod 5.5 zmluvy a zmenu úrokovej sadzby v prípade zmeny miery rizika klienta), ako aj z oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia zo dňa 08.06.2011 (č. I. 20 - kde sa odkazuje na bod 5.5 pri zmluvách z roku 2006 aj z roku 2007), pričom totožnosť znenia bodu 5.5 zmlúv je súdu známa aj z jeho úradnej činnosti. Ak sa potom uskutočnil kontraktačný proces k zmluvám z roku 2006, ktoré obsahovali totožné znenie bodu 5.5. týkajúce sa zmeny úrokovej sadzby, je možné považovať uvedené zmluvné dojednanie za individuálne dojednané aj pre prípad tu prejednáwanej zmluvy z roku 2007. Keďže išlo o uzatváranie obdobných zmlúv za obdobným účelom, ktorým bola obnova bytového fondu toho-ktorého bytového domu, pričom vlastníkov bytov vždy zastupoval ten istý správca, je prirodzené, že znenia viacerých zmlúv boli viac-menej totožné. Rozhodujúce je, že kontraktačný proces prebehol medzi žalovanou ako bankou a žalobcom ako správcom (odborne spôsobilou osobou), ktorý mal možnosť do znenia zmluvy zasiahnuť, do tohto aj minimálne v procese tvorby vzorovej zmluvy v roku 2006 zasahoval. Súd pritom poukazuje na zápisnice z pojednávaní v konaniach tunajšieho súdu, ktoré ako dôkazy predložili žalobca aj žalovaná s tým, že obe strany sa zhodne vyjadrili, aby sa výsluch svedkov F. G. H. a F. I. J. nevykonal a zároveň strany zhodne vyjadrili súhlas s tým, aby sa vychádzalo z predložených zápisníc (žalovaná sa tak vyjadrila vo vyjadrení k žalobe a žalobca v replike, ako aj na pojednávaní).

8. Z vyššie uvedeného súd prvej inštancie vyvodil, že v prípade zmluvy o úvere, ktorá je predmetom tohto konania, nešlo o formulárovú zmluvu, do ktorej dlžník nemá možnosť zasiahnuť, ale správca zároveň ako odborne spôsobilá osoba mal možnosť ovplyvniť obsah zmluvy. Skutočnosť, že sa znenie ustanovení neskôr dojednaných zmlúv väčšinou zhodovalo so znením ustanovení skorších zmlúv (vrátane bodu 5.5.), nie je daná jednostranným pôsobením banky, ale zhodnou vôľou banky a správcu pri procese kontraktácie, a preto nejde o formulárové zmluvy, i keby sa niektoré ich ustanovenia zhodovali. Rozhodujúce je, že kontraktačný proces prebehol medzi žalovanou ako bankou a správcom, ktorý bol odborne spôsobilou osobou, a ktorý mal možnosť do znenia zmluvy zasiahnuť a ak pri neskorších zmluvách nezasiahol, iba z vlastného rozhodnutia, nie preto, že by bola zmluva formulárová. Súd dodáva, že vzhľadom na veľký časový odstup od uzavretia konkrétnej zmluvy č. 06/030/07 dňa 09.05.2007 a veľké množstvo uzatváraných obdobných zmlúv je ťažko očakávať, že bude preukázaný konkrétny priebeh uzatvárania tejto konkrétnej zmluvy, ako to požadoval žalobca v replike. Súd mal s poukazom na vyššie uvedené za to, že zmluvné dojednanie v bode 5.5. zmluvy je potrebné považovať za individuálne dojednané aj v prípade tu prejednáwanej zmluvy. Zároveň je (rovnako ako v prípade otázky určitosti zmluvného dojednaní) dôvodné očakávať, že správca ako profesionál v oblasti uzatvárania úverových zmlúv za vlastníkov bytov by formulárovú zmluvu ani nepodpísal. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené dospel súd k záveru, že spotrebiteľia mali prostredníctvom žalobcu ako správcu možnosť zmluvné podmienky si dohodnúť, zmluvné podmienky tak boli individuálne dojednané, a preto žiadnu z nich (a teda ani bod 5.5. zmluvy) nie je možné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Opätovne však súd zdôrazňuje, že otázku neprijateľnosti zmluvnej podmienky je predovšetkým potrebné posudzovať podľa ustanovenia účinného v čase, keď sa zmluva uzatvárala, pričom podľa znenia § 53 ods. 2 OZ účinného v čase uzavretia zmluvy, pre vylúčenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky postačovalo, aby išlo predmet plnenia alebo cenu plnenia, čo v tu prejednáwanej veci bolo splnené, bez ohľadu na individuálnosť dojednaní (čo však bolo naplnené tiež). Odhliadnuc od všetkého vyššie uvedeného, ustanovenie bodu 5.5. zmluvy umožňuje zmenu úrokového rozpätia aj v prospech spotrebiteľa, keďže banka má možnosť meniť, a teda aj znížiť, nielen zvýšiť, úrokové rozpätie (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/58/2019-398 zo dňa 30.06.2020, rozsudok Krajského súdu

v Trnave č. k. 23Co/185/2019-503 zo dňa 28.9.2020), a preto tu chýba značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Súd tiež dodáva, že za istých podmienok aj ustanovenie § 53 ods. 15 písm. a) OZ (účinné od 01.06.2010) umožňuje jednostranné zvýšenie úrokovej sadzby zo strany dodávateľa a nepovažuje ho za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. i) OZ.

9. Žalobca skutkovo vymedzil predmet konania tak, že namietal aplikáciu bodu 5.5. zmluvy s odôvodnením, že ide o neplatné ustanovenie pre neprijateľnú zmluvnú podmienku. Zo žaloby v spojení s prílohou (odpoveď NBS zo dňa 28.04.2016) je možné vyvodiť, že žalobca do uvedenej odpovede NBS nepovažoval plnenie žalovanej vo forme zvýšeného úroku za neoprávnené. S poukazom na text oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia zo dňa 08.06.2011 (kde sa uvádza, že k zvýšeniu dochádza na základe predchádzajúcich rokovaní k uvedenej problematike) mal súd za to, že žalobca vedel o aplikácii bodu 5.5. zmluvy od začiatku jeho použitia, pričom žalobca netvrdil ani nepreukázal, že by po rokovaní so žalovanou proti tomuto postupu nejako nenamietal, hoci mal viacero možností riešiť situáciu inak (nesplácanie úveru alebo jeho splácanie len do výšky pôvodného úroku; predčasné splatenie úveru; prechod do inej banky; uplatnenie bodu 5.7. zmluvy). Z uvedeného potom vyplýva, že žalobca po uskutočnených rokovaní medzi ním a žalovanou zvýšenie úrokového rozpätia v roku 2011 akceptoval a úvery boli ďalej splácané aj pri zvýšenom úroku. Uvedené potvrdzujú aj výpovede svedka F. G. H. zachytené v zápisniciach predložených žalobcom, a síce v zápisnici zo dňa 28.07.2020 sp. zn. 11C/21/2017 (č. l. 124) - strana 3; v zápisnici zo dňa 22.09.2020 sp. zn. 11C/25/2017 (č. l. 139) - strana 3, 6; v zápisnici zo dňa 09.07.2020 sp. zn. 11C/33/2017 (č. l. 144) - strana 3, 6; v zápisnici zo dňa 04.08.2020 sp. zn. 11C/51/2017 (č. l. 153) - strana 3.

10. K dôvodnosti použitia bodu 5.5. súd prvej inštancie odkazuje skutkové tvrdenie žalovanej vo vyjadrení k žalobe, a síce, že sa tak stalo v dôsledku zmeny ratingu klienta, pretože v rokoch 2008-2009 došlo k rozsiahlej ekonomickej kríze, v dôsledku ktorej sa celosvetovo sprísnilo posudzovanie rizikovej váhy klientov bankového sektora, keď zároveň s účinnosťou k 01.01.2009 došlo k zániku sadzby BRIBOR a jej nahradeniu sadzbou EURIBOR, ktorá v rokoch 2006-2011 výrazne znížila svoju hodnotu, čím sa stala pôvodná dohodnutá úroková sadzba, s ohľadom na určený rating klienta, neadekvátnou, pričom žalovaná v dôsledku porušenia povinností podľa bodu 10.1.4. zmluvy nemala k dispozícii všetky podklady na určenie výhodnejšieho ratingu klienta. Uvedené skutkové tvrdenie žalovanej žalobca nepoprel, a preto sa stalo nesporným. Od 01.01.2009 bol BRIBOR (Bratislava Interbank Offered Rate) nahradený sadzbou EURIBOR (Euro Interbank Offered Rate), pričom došlo k jej výraznému zníženiu, čím sa stala pôvodná úroková sadzba s ohľadom na určený rating klienta neprimerane nízkou. Dôvod zvýšenia úrokového rozpätia (zmena refinančných nákladov na EURIBOR, zhoršenie ratingu klienta a zvýšenie rizika nesplácania úverov) možno mať za preukázaný aj z výpovedí svedka F. I. J., zachytených v zápisniciach predložených žalobcom, a síce v zápisnici zo dňa 12.12.2019 sp. zn. 11C/21/2017 (č. l. 118) - strana 4, 5; v zápisnici zo dňa 28.07.2020 sp. zn. 11C/21/2017 (č. l. 124) - strana 7; v zápisnici zo dňa 30.01.2019 sp. zn. 22Csp/86/2017 (č. l. 130) - strana 4; v zápisnici zo dňa 21.01.2020 sp. zn. 11C/25/2017 (č. l. 133) - strana 5; v zápisnici zo dňa 04.02.2020 sp. zn. 11C/51/2017 (č. l. 147) - strana 2, 3; v zápisnici zo dňa 27.06.2019 sp. zn. 11Cp/134/2016 (č. l. 157) - strana 2, 5. V tu prejednávanvej veci teda došlo k zmene miery rizika klienta z dôvodu zmeny ratingu klienta, čím sa naplnil jeden z dôvodov, ktorý si banka a správca ako dôvod jednostrannej zmeny úrokového rozpätia dojednali v bode 5.5. zmluvy. Zmenou úrokového rozpätia (ktoré je jednou dvoch zložiek revizibilnej úrokovej sadzby) došlo v konečnom dôsledku aj k zmene úrokovej sadzby ako takej. Zároveň je možné zvýšenie úrokového rozpätia považovať za adekvátne, a to vzhľadom na to, že ustanovenie bodu 12.1.1.1. (ktoré žalovaná neaplikovala) umožňuje za určitých podmienok zvýšenie úrokového rozpätia až do 6,85 % p.a. Bod 5.5. zmluvy pritom ani nemá hornú hranicu zvýšenia, napriek tomu žalovaná úrokové rozpätie zvýšila iba na hodnotu 2,50 % p.a., čo ani zďaleka nedosahuje úroveň možného zvýšenia dojednaného podľa bodu 12.1.1.1. zmluvy. Súd dodáva, že nebolo preukázané, že by v čase zvýšenia úrokového rozpätia žalobca namietal neadekvátnosť zvýšenia. Súd tiež poukazuje na priemerné úrokové miery z úverov bánk zverejnené na internetovej stránke NBS (K.), z ktorých vyplýva, že úročenie úveru po zvýšení úrokového rozpätia bolo porovnateľné s priemerom, a teda zvýšenie bolo adekvátne. Je potrebné tiež poukázať na povinnosť žalobcu ako správcu v zmysle § 8b ods. 3 ZoVB (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a síce pri obstarávaní služieb dojednať čo najvýhodnejšie podmienky, aké sa dali dojednať v prospech vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Súd poukazuje na to, že žalobca je tou istou právnickou osobou, ktorá zastupovala vlastníkov bytov pri uzavretí predmetnej zmluvy v roku 2007, pričom žalobou podanou o cca 10 rokov neskôr (berúc do úvahy skôr prebiehajúce konanie týkajúce sa totožnej zmluvy

sp. zn. 22C/78/2017) namieta znenie zmluvy, s ktorým v roku 2007 súhlasil a použitie bodu 5.5., ktoré v roku 2011 nakoniec akceptoval. Ak žalobca spochybňuje výhodnosť dojednania zmluvy pre vlastníkov bytov, spochybňuje tým paradoxne splnenie si svojej povinnosti uloženej mu citovaným ustanovením. V súvislosti so zmluvou o úvere boli vlastníci bytov zastúpený žalobcom ako správcou, za ktorého pri uzatváraní zmluvy o úvere, ako aj pri rokovaníach o zmene úrokového rozpätia konal prokurista. Skutočnosť, že následne došlo k zmene v osobe prokuristu, nič nemení na tom, že išlo stále o toho istého správcu, ktorý bol povinný dodržiavať ustanovenie § 8b ods. 3 ZoVB (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). Ak tak neurobil, je namieste otázka zodpovednosti správcu za škodu, ktorú tým prípadne vlastníkom bytov a nebytových domov spôsobil (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 23Co/185/2019-503 zo dňa 28.09.2020, rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 24Co/179/2019-458 zo dňa 23.09.2020, rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 26Co/66/2019-393 zo dňa 23.09.2020). Nárok na náhradu škody má pritom v zásade prednosť oproti subsidiárnemu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podanie žaloby v tu prejednávanvej veci je tak potom možné považovať aj za obchádzanie vyššie citovaného ustanovenia ZoVB a za neprípustné zbavovanie sa zodpovednosti správcu zneužitím inštitútu spotrebiteľa v právnom poriadku.

11. Keďže vzhľadom na vyššie uvedené nebolo možné považovať bod 5.5. zmluvy za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nebolo možné dospieť k záveru, že by žalovaná prijala bezdôvodné obohatenie na úkor vlastníkov bytov, pretože jej bolo plnené na základe uvedeného platného ustanovenia. Z uvedeného dôvodu súd žalobu vo výroku I. rozsudku zamietol, a to v časti istiny, ako aj úroku z omeškania, keďže žalovaná sa s plnením do omeškania nedostala. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaná bola v konaní v celom rozsahu úspešná, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalovanej voči žalobcovi na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100 %, o čom súd rozhodol vo výroku II. rozsudku. Dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu § 257 CSP v konaní žalobcom neboli tvrdené a súd ich sám nezistil. Takýmto dôvodom pritom nemôže byť skutočnosť, že na strane neúspešného v konaní ide o správcu zastupujúceho spotrebiteľov.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým tvrdeniam - § 365 ods. 1 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v platnom a účinnom znení (ďalej len ako „CSP“), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci - § 365 ods. 1 písm. h) zákona č. 160/2015 CSP, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces - § 365 ods. 1 písm. b) CSP, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci - § 365 ods. 1 písm. d) CSP.

13. Súd sa nevenoval neprijateľnosti zmluvnej podmienky, nezaoberal sa ani zrozumiteľnosťou a určitosťou čl. 5.5 Zmluvy, zmluvu vykladal, a to i napriek tomu, že súd konštatuje, že sa jedná o spotrebiteľský vzťah, súd sa však obšírne zaoberal aplikáciou výkladového pravidla zachovania platnosti právneho úkonu, pričom platnosť "en bloc" celej Zmluvy o termínovanom úvere nikto nespochybňoval, žalobca spochybňoval platnosť len ustanovenia čl. 5.5 Zmluvy. Súd neaplikoval zákonné výkladové pravidlá vôbec, rozhodol vo veci v rozpore § 266 ods. 4 OBZ (contra proferentem) a § 266 ods. 5 OBZ) a najmä § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda súd použil najmä svojvôľu a nie relevantnú právnu argumentáciu opretú o konkrétne právne predpisy. Rozhodnutie je preto nejasné, právne neudržateľné, svojvoľné, formalistické, vykonštruované bez akejkoľvek opory v platnej legislatíve. Súd sa však podrobne zaoberal interpretáciou pojmu „rating klienta“ za pomoci citácie Wikipédie, hoci zmluva obsah „rating klienta“ (tak ako aj iné neurčité pojmy napr. „miera rizika klienta“) ani nevysvetľovala jej definíciu v časti Definície Zmluvy. Súd sa zaoberal aj vzdelávaním z iných oblastí, napr. dohľadávaním a študovaním Výročných správ ECB (zverejnená na stránke K.), čo je neobvyklé a súd z vlastnej iniciatívy dohľadával informácie v prospech žalovaného. Súd zjavne nevykonal právnu analýzu čl. 5.5 a logicky a konzistentne nevysvetlil, prečo považuje čl. 5.5 za určitý a zrozumiteľný, teda ako si spotrebiteľia mohli vyložiť toto ustanovenie a či mali vedomosť v každom čase, v akom rozsahu je žalovaný ako banka oprávnený pristúpiť k zmene úrokového rozpätia a na základe akých skutočností a podmienok. Súd popiera § 24a zákona č. 129/2010 Z. z, hoci v odôvodnení bodu 31 Rozsudku ním argumentuje. Ak by sme vychádzali z hypotézy súdu, tak v prípade hypotekárneho úveru, zabezpečeného finančným agentom (napr. hypotekárny dom, pričom dnes až 90 % hypotekárnych úverov sa zabezpečuje týmto systémom) by došlo k potlačeniu spotrebiteľského prvku, nakoľko finančný agent ako profesionál v

danej oblasti má mať dostatok vedomostí na porozumenie obsahu zmluvných dojednaní. Súd sa nezaoberal ani listinnými dôkazmi : Rozsudkom Najvyššieho súdu SR, spisová značka: 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, spolu s Uznesením Ústavného súdu SR, spis. zn.: III. ÚS 124/2020-21 zo dňa 15.04.2020, pričom v celom rozsahu poukázali na argumentáciu vyššie menovaných súdov. S odkazom na konštatovanie súdu v čl. 34 Odôvodnenia Rozsudku považuje postup súdu za zmätočný, nakoľko súd svojvoľne nedodrжал predmet konania určený žalobou a písomnými podaniami žalobcu, ktorý sa opakovane domáhal určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, hoci tak súd mal učiniť „ex offio“ aj bez návrhu. Súd neposúdil článok 5.5 s ohľadom jeho neurčitosti a nezrozumiteľnosti podľa § 37 ods. 1 OZ, vychádzal z výsluchu F. G. H. z iných súdnych konaní, avšak jeho výpoveď nemá žiadny vplyv na neurčitosť resp. nezrozumiteľnosť článku 5.5. Zmluvy. Z absolútne neplatného právneho úkonu právne následky nemôžu nastať, a to ani dodatočným schválením (ratihabíciou), ani odpadnutím vady prejavu vôle (konvalidáciou), resp. konsenzuálnym súhlasom. Na túto neplatnosť musí súd prihliadať aj bez návrhu (ex officio) z úradnej povinnosti. Prvostupňový súd teda vykonával svojou činnosťou procesnú obranu žalovanej, ktorá viedla k porušeniu princípu „rovnosti zbraní“, nakoľko neplatnosti čl. 5.5 z dôvodu neprijateľnosti zmluvnej podmienky sa ani nevenoval. Následne sa prvoinštančný súd otázkou neplatnosti ustanovenia zmluvy z dôvodu neurčitosti a nezrozumiteľnosti už nezaoberal, v tomto smere nevykonal žiadne právne posúdenie, pričom v kontexte s rozhodcovskou doložkou sa zrozumiteľnosťou a určitosťou zmluvného ustanovenia zaoberal (bod 42. Odôvodnenia rozsudku), v ostatných častiach súd skonštatoval, že čl. 5.5 zmluvy „považoval za určité a zrozumiteľné, a teda v tomto smere za platne dojednané (§ 37 ods. 1 OZ a contrario)“ (bod 34. Odôvodnenia rozsudku), hoci sa súd ani racionálne nepokúsil svoje rozhodnutie odôvodniť, ako vykladá jednotlivé ustanovenia, kedy a za akých okolností vzniká žalobcovi právo jednostranne zvýšiť úrokové rozpätie. Súd sa zároveň nezaoberal ani rozporom s dobrými mravmi podľa § 39 OZ, na ktorý sme v rámci procesnej obrany upozorňovali opakovane. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo 96/1995 (publikovanom v časopise Zo súdnej praxe pod č. 39/1998) uviedol, že absolútna neplatnosť právneho úkonu (negotium nullum) nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona (ex lege), v dôsledku čoho sa hľadá na absolútne neplatný úkon tak, ako keby nebol nikdy urobený.

14. Súd prvej inštanície neaplikoval § 53d Občianskeho zákonníka, hoci v čase rozhodovania existovali právoplatné rozhodnutia iných súdov, na ktoré žalobca už v podanej žalobe odkazoval. Hoci žalovaná, okrem všeobecnej a tendenčnej výpovede bývalého zamestnanca nepredložila žiadny relevantný dôkaz, ktorý by preukázal individuálne dojednanie zmluvy o termínovanom úvere č. 06/030/07 zo dňa 09.05.2007, súd mal za preukázané individuálne dojednanie zmluvy, pričom súd vyslovene porušil ustanovenie § 53 ods. 3 OZ. („Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.“) Hoci dôkazné bremeno je v zmysle Občianskeho zákonníka nesené žalovanou, a žalovaná - banka nepredložila žiadny dôkaz, súd túto skutočnosť preklenul nejasným spôsobom cez iné zmluvy, u ktorých sám súd tvrdí, bez opory vo vykonanom dokazovaní, že prebehol kontraktálny proces, pričom je evidentné, že žiadny vlastník - spotrebiteľ túto zmluvu pred podpisom nevidel, nemal o nej žiadnu informáciu a nepoznal jej obsah.

15. Tvrdenie F. J. ako bývalého zamestnanca banky je v súdnych konaniach rozdielne, s čím sa súd nevyporiadal vôbec. Dokazovanie vykonanými výsluchmi trpí zásadnými vadami. F. H. na pojednávaní dňa 09.07.2020 (str. 3 Zápisnice 11/C/33/2017 zo dňa 09.07.2020) skonštatoval: „my sme podpísali zmluvu, podmienky sme si preštudovali v začiatkoch (pozn. rok 2006), potom to bola štandardná zmluva, nevstupovali sme do toho, podmienky sme si preštudovali v začiatkoch, potom to bola štandardná zmluva, nevstupovali sme do toho. Dexia si povedala podmienky, na dome to odsúhlasili, my sme podpísali zmluvu.“ Zároveň svedok uviedol, že: „aspoň tie prvé zmluvy (pozn. rok 2006) sme čítali celé, potom už možno tie ďalšie zmluvy sme tak detailne nečítali.“ Na otázku svedkovi H., či vedel, že tá zmluva sa dá jednostranne meniť zo strany banky, svedok uviedol, že : „NIE.“ (str. 5 Zápisnice 11/C/33/2017 zo dňa 09.07.2020). Až pri rokovaní v roku 2012 svedok uviedol, že „to tak nejako bolo v zmluve písané, že môže prísť k úprave, na základe toho sme neuspeli, keď sme to rozporovali. (str. 6 Zápisnice)“ Teda z výsluchov vyplýva, že vedomosť svedka o možnosti zvýšenia úrokového rozpätia bola až následná, po neúspešných rokovaní so žalovanou, teda v roku 2012, kedy boli žalovaným upozornený na existenciu čl. 5.5. Následne sa zmluvy kvôli veľkému počtu čítali sporadicky a ak bolo podpisovaných viac zmlúv v krátkom čase, tak sa im nevenovala žiadna pozornosť a automaticky sa podpisovali, pri podpise sa skontrolovali len základné parametre úveru. Z výsluchu pána J. vyplýva, že zmluvy sa sprísňovali a najjednoduchšie boli v roku 2006, tie ani neobsahovali možnosť zvýšenia úrokového rozpätia, pretože neobsahovali článok 5.5 Zmluvy. Pán H. síce tvrdí, že zmluvy „zbežne čítali“, ale je zásadné, že si

túto zmenu nevšimol a nevedel o tom, že sa dá jednostranne navýšiť úrokové rozpätie žalovaným. (str. 5, Zápisnica z pojednávania spis. zn: 11C/21/2017 zo dňa 28.07.2020) „Nevedeli sme to, ani sme nepočítali, že by sa to tak jednostranne zvýšilo“) To sa dozvedel až následne v roku 2012 po aplikácii daných ustanovení bankou a po faktickom zistení, „že sa niečo na účtoch domov deje“ ekonomickou námestníčkou. Svedok F. J. potvrdil, že boli minimálne tri varianty zmluvy, pričom svedok H. tvrdil, že zmluvy boli rovnaké (str. 3, Zápisnica z pojednávania spis. zn: 11C/21/2017 zo dňa 28.07.2020). Svedok F. J. následne na pojednávaní dňa 28.07.2020 tvrdil, že: „Vždy, keď sa vypracoval nejakým spôsobom nový text úverovej zmluvy, bol klientovi zaslaný na prečítanie, následne sme mali rokovanie, kde sme si vysvetlili všetky náležitosti, zmluva bola detailne prebratá.“ Následne však tieto tvrdenia popiera, keď sám svedok hovorí: „V roku 2008 sa poskytovali ročne desiatky úverov, rokovanie bolo ku každej zmluve, hlavne pri podpise, ak bolo skonštatované, že táto zmluva je taká istá ako včera, predvčerom, minulý týždeň, boli prebraté základné ustanovenia: na čo je úver použitý, účel úveru, výška úveru, úroková sadzba, aký typ úrokovej sadzby, podmienky splácania..., zmluva sa prešla v hlavných bodoch pred každým podpisom.“ (str. 6, Zápisnica z pojednávania spis. zn: 11C/21/2017 zo dňa 28.07.2020) Ak by mal žalovaný dôkazy o pravidelnom zasielaní návrhov zmlúv emailovými správami, nebol by problém ich určite predložiť a žalovaný by ich v rámci procesnej obrany určite predložil. Vzhľadom k tomu, že táto komunikácia neprebíhala, nie je možné o tom predložiť listinné dôkazy. Aj vzhľadom na osobu pána H., ktorý pôsobil vo funkcií viac ako 25 rokov, nemožno predpokladať, že by zmluvy podrobne čítal, nakoľko si variantnosť zmlúv ani nevšimol. Zmluva preto nebola individuálne dojednaná vôbec, ak boli nejaké jednania ohľadom zmluvy, tak len ohľadom prvej zmluvy v roku 2006 bez právneho odborného posúdenia, pretože „iná možnosť nebola“ a podľa vyjadrenia pána H. „bytové domy chceli zateplovať“. Z výsluchu F. J. (str. 6, Zápisnica z pojednávania spis. zn: 11C/21/2017 zo dňa 12.12.2019) vyplýva, že žalobca nenamietal zvýšenie marže (pozn. úrokového rozpätia) „a nie je o tom ani písomný záznam“ a zároveň že sa „ani nevedli rokovania o potencionálnom zvýšení úrokového rozpätia“. Z výsluchu F. J. (str. 3, Zápisnica z pojednávania spis. zn: 11Csp/134/2016 zo dňa 27.06.2019) vyplýva, že žalobca nenamietal zvýšenie úrokového rozpätia: „Celkove si pamätám že tam došlo k zhoršeniu rizika a bolo treba prispôbiť maržu. Nebol som pri tom rozhodnutí, pri rokovaní. Ja som to dostal, že treba zavolať pána riaditeľa a oznámiť mu. Bytové družstvo neprotestovalo o neprotestovalo z toho dôvodu že úroková sadzba nebola vyššia ako predchádzajúcich šesť mesiacov“. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že napriek neexistencii dôkazov preukazujúcich individuálne dojednanie konkrétnej zmluvy, súd sa priklonil v celom rozsahu ku všeobecným skutkovým tvrdeniam bývalého zamestnanca banky F. I. J.. Súd môže z vlastnej iniciatívy bez návrhu vykonať len tie dôkazy, ktoré budú v prospech spotrebiteľa.

16. Zmluvná podmienka podľa čl. 5.5 sa netýka predmetu plnenia alebo ceny plnenia (§ 53 ods. 2 OZ platný v čase uzatvorenia zmluvy) a hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny (§ 53 ods. 1 OZ platný v čase rozhodnutia súdu), ale týka sa jednostrannej možnosti jej zmeny dodávateľom (§ 53 ods. 3 písm. j) OZ platný v čase uzatvorenia zmluvy; (§ 53 ods. 3 písm. i) a § 53 ods. 15 a) a B) OZ platný v čase rozhodnutia súdu), a tento prípad aj nastal. Aj napriek tomu, že žalobca opakovane navrhoval, aby súd vyslovil neprijateľnosť zmluvnej podmienky uvedenej v čl. 5.5 Zmluvy, súd sa touto skutočnosťou vôbec nezaoberal, hoci je pre tento súdny spor podstatná. Právny úkon tak neurčitý a nezrozumiteľný, že sa nedá logicky zdôvodniť argumentácia súdu o zrozumiteľnosti a určitosti čl. 5.5 Zmluvy, ktorej laik, spotrebiteľ v žiadnom prípade rozumieť nemôže. Z výpovede pána F. H. je jasné, že nevedel, že úrokové rozpätie sa dá meniť, ani za akých podmienok, a prvé zmluvy, ktoré možno boli posudzované (čo však popierame) ani zmluvné dojednanie čl. 5.5 neobsahovali. Dokonca sa F. H. ani nevšimol, že existovali rôzne varianty zmlúv (minimálne 3). Je preto jasné, že v tejto časti je výpoveď pána H. tendenčná a účelová s cieľom vyvinúť svoju osobu zo zodpovednosti za prípadnú škodu. Je nepochybné, že žalovaná nepreukázala individuálne dojednanie zmlúv a nepredložila žiadny dôkaz, že by „uzatváranie zmlúv so žalovanou prebiehalo takým spôsobom, že žalobcovi ako správcovi bol zaslaný návrh na pripomienkovanie.“ Konštatovanie súdu, že chýba značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, je zjavne nesprávne, nakoľko značná nerovnováha je spôsobená tým, že alternovať úrokové rozpätie prislúcha výhradne žalovanej ako banke, na základe nepredvídateľných parametrov a vopred neurčitej výške závislej od slobodnej úvahy banky ako dodávateľa služieb.

17. Súd prvej inštancie v odôvodnení Rozsudku v bode 50 sa vo všeobecnosti snaží potvrdiť oprávnenosť zvýšenia úrokového rozpätia, teda aplikácie čl. 5.5 Zmluvy. Skutkové tvrdenia súd sú však zjavne nesprávne. Nie je potrebné poukazovať na spomalenie resp. pokles ekonomického rastu EÚ ale na vývoj ekonomiky SR, ktorý bol pozitívny v zmysle správy Ekonomického ústavu SR, teda reálne

dôvody na prehodnotenie miery rizika a zmenu ratingu neexistovali, nakoľko v čase poskytnutia úveru (2009) bola hospodárska situácia a nezamestnanosť v SR horšia, ako v čase prehodnotenia (2011 a 2012). Súd a ani žalovaný nevysvetlil, čo sa pod zmenou ratingu klienta rozumie a termín „zmena ratingu“ nie je nikde v zmluve vysvetlený. Poukazujú na výpovede samotného F. J., ktorý poukazuje na rôzne dôvody resp. príčiny zmeny úrokového rozpätia (zmena ratingu, zmena rizika klienta, pokles EURIBOR, sankcia za neplnenie povinností žalobcu), teda sám „tápa“ v dôvodoch, pre ktoré banka pristúpila k zvýšeniu úrokového rozpätia. Ak by aj reálne dôvody existovali, otázne je, prečo ich žalovaný neposudzoval v roku 2009, ale pristúpil k prehodnoteniu miery rizika až v roku 2011 (po 4 rokoch!). Súd poukazuje na adekvátnosť zvýšenia úrokového rozpätia, ktoré spotrebiteľom narástlo o 100 % tým, že po zmene úrokovej sadzby z BRIBOR na EURIBOR sa stala „pôvodná úroková sadzba s ohľadom na určený rating klienta neadekvátnou.“ Súd túto zjavnú nesprávnosť uviedol, nakoľko nerozumie výkladu sadzby EURIBOR, žalovaný získava peniaze na finančnom trhu na základe sadzby EURIBOR, teda keď klesol EURIBOR, klesli aj žalovanému náklady na zaobstaranie peňazí na finančnom trhu. Žalobca napáda predmetné rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v časti II. Rozsudku, ktorým súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcom v plnom rozsahu. Žalobca v tejto súvislosti má za to, že je v rozpore s princípom spravodlivosti, ak súd prvej inštancie zaviazal žalobcu povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 100% žalovanému, najmä z dôvodu, že koná vo vlastnom mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov - spotrebiteľov, a v danom súdom konaní hájia ich práva v súlade s § 8a a nasl. s poukazom na § 9 ods. 7 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a je ich v zmysle zákona zákonným zástupcom. Na druhej strane podľa názoru žalobcu, úlohou súdu prvej inštancie nie je len mechanicky rozhodnúť o náhrade trov konania podľa výsledku sporu, ale zvážiť, či tu neexistujú ďalšie rozhodujúce okolnosti majúce podstatný vplyv na priznanie alebo nepriznanie náhrady účelne vynaložených nákladov. Takýmito okolnosťami môžu byť aj konania vo veciach ochrany spotrebiteľa resp. v sporoch s ochranou slabšej strany, v ktorých sú uplatňované pohľadávky zo spotrebiteľských zmlúv, pri ktorých je spotrebiteľ vylúčený z možnosti dohodnúť zmluvu s iným obsahom, ako je to v danom prípade a závažnosť konania žalovaného, ktorý poškodzoval spotrebiteľov.

18. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že žalovaný považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne a domáha sa, aby ho odvolací súd v súlade s § 387 ods. 1 CSP potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. K odvolacím dôvodom uviedol, že výhrady sú nedôvodné, keďže so žalobcovými námietkami sa súd v rozsudku dostatočne vysporiadal, a to predovšetkým v ods. 30, 31, 34 - 40, 46, 47 a 53. To, že žalobca s názorom súdu nesúhlasí, nepostačuje na záver, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces alebo došlo k inej procesnej vade. Prvoinštančný súd neporušil rovnosť zbraní a spor rozhodol zákonne, na základe riadne vykonaných dôkazov a relevantnej právnej úpravy. Obom stranám dal rovnaký priestor na navrhovanie dôkazov, dôkazy zákonným spôsobom vykonal a vec rozhodol po vykonaní všetkých navrhnutých dôkazov. Rozhodnutie súdu bolo prijaté výlučne na základe dôkazov navrhnutých stranami sporu. Súd bral v súlade s čl. 11 ods. 4 CSP do úvahy všetko, čo vyšlo v spore najavo. Listiny a svedecké výpovede, z ktorých súd pri rozhodnutí vychádzal, boli predložené resp. navrhnuté stranami. To, že z nich abstrahoval skutkový dej inak, ako ho prezentoval žalobca, nemožno považovať za procesnú vadu ani porušenie rovnosti zbraní. Navyše sa musel vysporiadať aj s nekonzistentnými tvrdeniami žalobcu, ku ktorým sám nedokázal predložiť žiaden relevantný dôkaz. Žalobca namieta aj spôsob interpretácie jednotlivých dôkazov, osobitne svedeckých výpovedí svedkov F. H. a F. J., aj keď ju súd vyčerpávajúco vysvetlil v ods. 43 - 45 rozsudku. Súd pri rozhodnutí konzistentne a detailne posúdil všetky rozhodujúce skutočnosti. Jednoznačne zdôvodnil, prečo sa nezaoberal názormi Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR v sporoch, ktoré sa týkajú iného typu zmlúv o úvere a neobsahujú ustanovenie čl. 5.5 v prejednávanej zmluve. Správne pritom poukázal na relevantnú rozhodovaciu prax Krajského súdu v Trnave, ktorý opakovane považoval uplatnený nárok žalobcov za nedôvodný. Ak súd dospel k záveru, že ustanovenie nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože bolo individuálne dojednané (čo potvrdil svedok F. G. H., bývalý zamestnanec žalobcu), nie je daný základ nároku. V tomto prípade nemohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktorý postupoval v súlade so zmluvou. Preto ani nemusel posudzovať ďalšie námietky strán (ods. 55 rozsudku). Bývalý zamestnanec žalobcu potvrdil, že žalobca mal možnosť zmluvu pripomenkovať, pripomenkoval ju jeho právnik a na obsahu zmluvy sa dohodli. Nepredloženie žalobcom vymienenej komunikácie o priebehu kontraktčného procesu neznamená, že kontraktácia nebola preukázaná. Naopak, vzhľadom na výpovede jej účastníkov nemožno o jej priebehu pochybovať. Ustanovenie § 53 OZ nevyžaduje, aby boli zmluvné ustanovenia výsledkom procesu zmien zmluvy. Pre individuálnu dohodu stačí potvrdenie skutočnosti, že žalobca reálne zasiahol do zmluvných

rokovaní a mohol ovplyvniť obsah zmluvy. Ak táto možnosť bola jednoznačne potvrdená svedeckými výpoveďami, súd správne považoval zmluvu a jej jednotlivé ustanovenia za individuálne dojednané. Vo vzťahu k obsahu výpovedí svedkov sa žalovaný plne stotožňuje s hodnotením súdu, ktorý relevantne posúdil všetky odpovede vo všetkých sporoch, v ktorých boli svedkovia opakovane vypočúvaní. To, že výpovede svedkov neboli pri každom výsluchu rovnaké, neznižuje ich relevantnosť, ale podporuje ich autenticitu. Je zrejmé, že svedkovia reagovali priamo a bezprostredne, neboli nikým pripravení ani vzájomne dohodnutí, čo budú vypovedať. Ich výpovede však treba hodnotiť ako celok, nie podľa viet, ktoré žalobca účelovo vytrhol z kontextu a následne dezinterpretoval. Väčšina ďalších tvrdení žalobcu o nesprávnych skutkových zisteniach (ktorými sa vzhľadom na rozsah námietok žalobcu nebude osobitne zaoberať) nevyplýva z vykonaného dokazovania, ale z jeho interpretácie posudzovaných udalostí. Účelová "verzia" žalobcu pritom nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a nie je potvrdená (ani potvrditeľná) žiadnym vykonaným ani potenciálne navrhnutým dôkazom. Naopak, dokazovanie vykonané súdom, vrátane svedeckých výpovedí zamestnancov resp. bývalých zamestnancov žalobou, potvrdilo stav, ktorý prezentoval súd v rozsudku.

19. Žalovaný ďalej uviedol, že v spore sa pritom celkom jednoznačne preukázalo, že čl. 5.5 zmluvy o terminovanom úvere nie je neprijateľnou podmienkou s poukazom na § 53 ods. 1, 2 a 3 OZ. Bolo preukázané, že ustanovenie je individuálne dojednané a aj to, že k zvýšeniu úrokovej sadzby došlo z dôvodu zmeny ratingu klienta (ako to bolo medzi stranami dohodnuté). V čase uzavretia zmluvy aj v čase zvýšenia úrokovej sadzby ho žalobca považoval za určité a zrozumiteľné. Okrem námietok voči právnemu základu nároku sa žalobca domáha uplatnenia moderačného práva súdu ohľadom trov konania a žiada, aby súd rozhodol podľa § 257 CSP a náhradu trov konania nepriznal žiadnej strane. Aj keď je žalovaný právnickou osobou, ktorá disponuje určitým počtom právnikov, má právo nechať sa zastúpiť advokátom (čl. 47 ods. 2 Ústavy SR). V konkrétnom prípade navyše správca podal voči nemu spolu 50 žalôb (!). Na riešenie takéhoto počtu sporov je potrebné vyčleniť samostatného zamestnanca, ktorým žalovaný nedisponuje. Povinnosť zamestnať ďalšieho zamestnanca len preto, aby súd nemusel uložiť žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania, nemožno od žalovaného spravodlivo požadovať. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 93/2012, obdobne aj Ústavný súd SR sp. zn. IV. ÚS 84/2014 a ďalšie. O tom, že na aplikáciu § 257 CSP nie je v tomto prípade dôvod, rozhodol aj Krajský súd v Trnave v rozsudku zo dňa 30.6.2020 č. k. 11Co/58/2019-398.

20. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca (odvolacia replika). Uviedol, že považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu zo dňa 19.07.2021, pričom poukazuje na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 17.4.2019 č. k. 22C/78/2017-381, ktorý rozhodoval o časti bezdôvodného obohatenia do 20.07.2018, týkajúce sa predmetnej veci. Odôvodnenie súdu prvej inštancie je nelogické. Súd neaplikoval zákonné výkladové pravidlá vôbec, rozhodol vo veci v rozpore § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda súd použil najmä svojvôľu a nie relevantnú právnu argumentáciu opretú o konkrétne právne predpisy. Ak by súd aplikoval správne interpretačné pravidlá (výklad na ťarchu strany, ktorá ako prvá v zmluve tento výraz použila § 266 ods. 4 OBZ (contra proferentem), výklad pre spotrebiteľa priaznivejší § 266 ods. 5 OBZ) a najmä § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, dospel by k opačnému záveru ohľadom výkladu zmluvy resp. čl. 5.5 Zmluvy, pričom by malo zásadný dopad na vedenie celého súdneho konania. Žalobca poukázal aj na konkrétne pochybenia súdu prvej inštancie pri vedení dokazovania svedeckých výpovedí F. J. a F. H., pričom rozpory vo výpoveďach súd preklenul vytvorením vlastnej konštrukcie, ktorá však nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Hoci žalovaný nepredložil žiadny relevantný dôkaz, ktorý by preukázal individuálne dojednanie zmluvy o termínovanom úvere č. 06/030/07 zo dňa 09.05.2007, súd mal za preukázané individuálne dojednanie zmluvy, pričom súd vyslovene porušil ustanovenie § 53 ods. 3 OZ ako aj § 53a zákona 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že „určitosť a zrozumiteľnosť ustanovení zmluvy v čase jej podpisu bola potvrdená samotnými zmluvnými stranami.“, avšak prvoinštančný súd postupoval v rozpore s platnou legislatívou a judikatúrou SE EÚ (rozsudok RWE Vetrieb“(C-92/11): „na účely posúdenia, či štandardná zmluvná podmienka, ktorou si dodávateľ vyhradí právo meniť poplatky ....., spĺňa alebo nespĺňa požiadavky dobrej viery, rovnováhy a transparentnosti stanovené v týchto ustanoveniach, má zásadný význam: - či zmluva transparentným spôsobom uvádza dôvod a spôsob zmeny týchto poplatkov, aby spotrebiteľ mohol na základe jasných a zrozumiteľných kritérií predpokladať prípadné zmeny týchto poplatkov. Nedostatok informácií ... v zásade nemožno nahradiť len tým, že spotrebiteľia budú v priebehu realizácie zmluvy v dostatočnom predstihu informovaní o zmene poplatkov a o ich práve zmluvu vypovedať, ak s touto zmenou nesúhlasia, a - či spotrebiteľ môže za konkrétnych podmienok skutočne zrealizovať možnosť výpovede“, rozsudok

C-26/13: „Článok 4 ods. 2 smernice 93/13 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že pokiaľ ide o zmluvnú podmienku, ako je tá, o ktorú ide vo veci samej, požiadavka, podľa ktorej zmluvná podmienka musí byť formulovaná jasne a zrozumiteľne, sa má chápať tak, že stanovuje nielen to, aby dotknutá podmienka bola pre spotrebiteľa gramaticky jasná a zrozumiteľná, ale aj to, aby zmluva jasne vysvetľovala konkrétne fungovanie mechanizmu zmeny cudzej meny, na ktorý sa odvoláva dotknutá podmienka, ako aj vzťah medzi týmto mechanizmom a mechanizmom stanoveným ostatnými podmienkami týkajúcimi sa poskytnutia úveru, aby bol tento spotrebiteľ schopný na základe jasných a zrozumiteľných kritérií posúdiť hospodárske dôsledky, ktoré z toho pre neho vyplývajú. Musí byť schopný posúdiť efekt na spotrebiteľa nie zverejniť hospodársky účel pre podnikateľa.“)

21. Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 23CoCsp/57/2021-288 zo dňa 30.11.2021 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodujúc o dovolaní žalobcu proti rozsudku odvolacieho súdu rozhodol uznesením sp. zn. 7Cdo/65/2022 zo dňa 27. septembra 2023 tak, že dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. f) CSP a žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je prípustné. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolací súd uviedol, že dovolateľ tento dovolací dôvod nevymedzil spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP, keď nenastolil, neformuloval, nepomenoval právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

23. Predmetné uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky žalobca napadol ústavnou sťažnosťou, ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky vyhovel nálezom č. k. III. ÚS 704/2024-35 z 19. augusta 2025, ktorým zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/65/2022 z 27. septembra 2023 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. O nároku na náhradu trov konania ústavný súd rozhodol podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde priznal žalobcovi sumu 530,85 eura. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti ústavný súd rozhodol tak, že jej nevyhovel. Ústavný súd v odôvodnení nálezu konštatoval, že už v konaní sp. zn. I. ÚS 61/2024 vec prejednal a rozhodol o skoršej, skutkovo a právne takmer identickej ústavnej sťažnosti sťažovateľa a dodal, že nemá dôvod sa od svojich skôr vyslovených názorov odchýliť ani v aktuálne prejednávanvej veci. V skoršom konaní sp. zn. 5Cdo/71/2022, v ktorom sťažovateľ vystupoval ako žalobca, najvyšší súd zamietol dovolanie žalovanej. Všeobecné súdy dospeli v tomto prípade k záveru, že sporná zmluvná podmienka je neprijateľná z dôvodu jej neurčitosti, pretože podľa jej znenia je rozhodnutie o zmene úrokovej miery ponechané na jednostrannom rozhodnutí žalovanej bez jasných, určitých a predvídateľných podmienok, čo založilo zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ktorej dôsledkom je neprijateľnosť a neplatnosť tejto podmienky. Skutkovou osobitosťou tohto prípadu bolo, že v dôsledku nečinnosti žalovanej (resp. oneskorenosti tvrdení o individuálnom dojednaní) nebolo možné dokazovať, či zmluva o úvere bola individuálne dojednaná. Toto rozhodnutie najvyššieho súdu bolo predmetom ústavnoprávneho prieskumu, pričom ústavný súd uznesením sťažnosť žalovanej odmietol uznesením sp. zn. IV. ÚS 617/2023 z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. V ďalších rozhodnutiach najvyššieho súdu s obdobným predmetom konania (sp. zn. 7Cdo/98/2022, 7Cdo/74/2023 a 7Cdo/86/2023) dovolací súd rozhodoval o dovolaniach sťažovateľa proti rozsudkom odvolacích súdov, ktoré potvrdili rozhodnutia súdov o zamietnutí žalôb sťažovateľa. Súd prvej inštancie v týchto prípadoch žaloby zamietol, pretože nepovažoval bod 5.5 zmluvy o úvere za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ale za bod platne dojednaný, určitý a zrozumiteľný. Význam tohto bodu bol podľa jeho názoru stranám zrejмый a bolo preukázané, že rokovania týkajúce sa uzatvorenia zmluvy a ich zmien boli dojednané individuálne, pričom za vlastníkov konal správca, ktorý bol odborne spôsobilou osobou a ktorý mal možnosť do znenia zmluvy zasiahnuť. Najvyšší súd na podklade dovolaní sťažovateľa rozsudky krajského súdu zrušil a veci mu vrátil na ďalšie konania. Aj tieto rozhodnutia najvyššieho súdu boli posudzované ústavným súdom a ústavné sťažnosti boli odmietnuté jeho uzneseniami sp. zn. I. ÚS 140/2024, IV. ÚS 663/2023 a sp. zn. IV. ÚS 79/2024 pre zjavnú neopodstatnenosť, keďže išlo o kasačné rozhodnutia najvyššieho súdu a ústavný súd konštatoval, že nepatria do skupiny rozhodnutí, ktoré by pre sťažovateľa (v týchto prípadoch pre žalovanú) vytvorili už nereparovateľný právny stav, ktorého náprava by po skončení celého konania nebola účelnou. Ústavný súd uviedol, že všeobecné súdy ani v aktuálne prejednávanvej veci nevyhodnotili sporný bod 5.5 zmluvy o úvere ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, dôvodiac tým, že v procese uzatvárania zmluvy figuroval správca, ktorý sa s obsahom zmluvy preukázateľne oboznámil, čo ich viedlo ku konštatovaniu, že tento

bod zmluvy bol individuálne dojednaný. Žaloba sťažovateľa bola zamietnutá, pričom proti rozhodnutiu krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie obsahovo totožné s tým, aké uplatnil vo veciach vedených najvyšším súdom pod sp. zn. 7Cdo/98/2022, 7Cdo/74/2023 a sp. zn. 7Cdo/86/2023. Najvyšší súd však dovolanie žalobcu odmietol, keďže nevzhliadol jeho prípustnosť. Ústavný súd zhodnotil, že najvyšší súd sa v odôvodnení rozhodnutia síce venoval námietkam sťažovateľa, no nevysvetlil však, prečo v predošlých prípadoch boli dovolania sťažovateľa považované za prípustné a dôvodné, no v danom prípade k tomu nedošlo. Rovnako ako sťažovateľovi, ani ústavnému súdu nebolo zrejmé, prečo v obdobných veciach najvyšší súd posúdil dovolanie rozdielne a to bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal s predošlými rozhodnutiami v týchto veciach. Podľa ústavného súdu takýto postup významne oslabuje presvedčivosť písomného vyhotovenia jeho rozhodnutia a oslabuje predvídateľnosť súdneho rozhodnutia a tento jav v rozhodovacej praxi súdov nemožno tolerovať. Ústavný súd, vedomý si toho, že požiadavku predvídateľnosti súdnych rozhodnutí nemožno vnímať absolútne, poukázal na to, že obdobnú vec je možné rozhodnúť aj inak než v predošlých prípadoch. V takom prípade je však súd povinný svoje závery riadne, racionálne a ústavne konformne odôvodniť v zmysle čl. 2 ods. 3 CSP spôsobom, aby predošlé rozhodnutia neboli ignorované, ale naopak, aby sa s nimi súd argumentačne vysporiadal (III. ÚS 275/2018). V napadnutom uznesení najvyšší súd vôbec nezmienal skoršie rozhodnutie sp. zn. 5Cdo/71/2022 a ani rozhodnutia senátu 7Cdo, a tým sa s nimi nevysporiadal. V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatoval, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nie je presvedčivo odôvodnené, a preto ním došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Bez ambícií robiť závery, či ide o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku, ústavný súd v závere nálezu akcentoval, že otázkou povahy individuálne vyjednanej zmluvnej podmienky sa vo svojich rozhodnutiach už opakovane zaoberal Súdny dvor Európskej únie (ďalej len „SDEÚ“) a tento výklad je pre súdy záväzný v zmysle č. 3 ods. 1 CSP. V konkrétnosti ústavný súd spomenul rozhodnutia SDEÚ vo veci C-226/12 (bod 19) a rozsudok C-110/14 (bod 27). Ústavný súd pripomenul, že súdy sú povinné reflektovať výklad SDEÚ a vyrovnávať sa s otázkou, aké okolnosti viedli spotrebiteľov, že si vymienili proti vlastným záujmom zmluvnú podmienku o jednostrannej zmene úrokovej sadzby, za akých okolností takúto podmienku navrhli individuálne zakoncipovať do zmluvy alebo ju takto vo svoj neprospech upraviť v zmluve, a teda aj s otázkou, či bola súčasťou textu vopred pripraveného návrhu zmluvy.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky opätovne rozhodujúc o dovolaní žalobcu proti rozsudku odvolacieho súdu, viazaný pritom právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý vyslovil v náleze č. k. III. ÚS 704/2024-35 z 19. augusta 2025, uznesením sp. zn. 7Cdo/111/2025 zo dňa 26. novembra 2025 rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Trnave z 30. novembra 2021 sp. zn. 23CoCsp/57/2021 zrušil a vec v mu vrátil na ďalšie konanie. Vychádzajúc zo základného princípu vyjadreného v č. 2 ods. 1 a 2 CSP dospel dovolací súd k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nezohľadňuje určenie predmetnej zmluvnej podmienky za neprijateľnú, porušuje právo žalobcu na spravodlivý proces. Preto dovolací súd konštatuje, že žalobca opodstatnene uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP. S poukazom na vyššie uvedené, ako aj vychádzajúc zo záverov ústavného súdu vyjadrených v náleze č. k. III. ÚS 704/2024-35 zo dňa 19. augusta 2025, dospel dovolací súd k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou v konaní podľa § 420 písm. f) CSP. Preto dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

25. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

26. Odvolací súd upriamuje pozornosť na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci sp. zn.: C-168/25 zo dňa 25.02.2026, ktoré zaslal stranám na vedomie a ktorým sa obrátil tunajší odvolací súd na Súdny dvor EÚ s prejudiciálnou otázkou výkladu čl. 2 písm. b), čl. 3 ods. 1 a 2, čl. 4 ods. 2 a čl. 5 smernice Rady 93/13/EHS týkajúcou sa obdobnej veci, a to sporu medzi Bytovým družstvom v Trnave (správcom bytového domu) a Primabanka, a.s.. Súdny dvor skonštatoval, že je potrebné sa zaoberať otázkou, či sa má článok 2 písm. b) smernice 93/13 vykladať v tom zmysle, že pojem „spotrebiteľ“ uvedený v tomto ustanovení zahŕňa fyzickú osobu, ktorá je pri uzatváraní zmluvy s predajcom alebo dodávateľom v zmysle článku 2 písm. c) tejto smernice zastúpená právnickou osobou, ktorá koná s cieľom vzťahujúcim sa k jej obchodom, podnikaniu alebo povolaniu. Podľa znenia článku 2 písm. b) smernice 93/13 pojem „spotrebiteľ“ treba chápať ako „akúkoľvek fyzickú osobu, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom, nevzťahujúcim sa k [jej] obchodom, podnikaniu alebo povolaniu“. Z tohto ustanovenia vyplýva, že na to, aby sa na osobu vzťahoval tento pojem, musia byť splnené dve kumulatívne podmienky, a to na jednej strane, aby išlo o fyzickú osobu, a na druhej strane, aby táto fyzická osoba nevykonávala činnosť na podnikateľské účely (pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. apríla 2020, Condominio di Miláno, via Meda, C-329/19, EU:C:2020:263, bod 24). Pokiaľ ide o prvú z týchto podmienok, Súdny dvor rozhodol, že tento pojem sa týka výlučne fyzických osôb, takže právnickú osobu, ktorá uzatvorí zmluvu s predajcom alebo dodávateľom, nemožno považovať za spotrebiteľa v zmysle článku 2 písm. b) smernice 93/13 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. novembra 2001, Cápe a Idealservice MN RE, C-541/99 a C-542/99, EU:C:2001:625, body 16 a 17). Z toho vyplýva, že správcu bytového domu v spoluvlastníctve, ktorý má postavenie právnickej osoby a ktorý v rámci výkonu svojej podnikateľskej činnosti uzatvorí zmluvu s predajcom alebo dodávateľom, nemožno považovať za spotrebiteľa v zmysle tohto ustanovenia, a to ani vtedy, ak koná v mene a na účet fyzických osôb, ktorí sú spoluvlastníkmi tohto bytového domu, na základe zmluvy o výkone správy uzavretej s týmito spoluvlastníkmi. Týmto výkladom nie je dotknutá možnosť členských štátov stanoviť, že pravidlá na ochranu spotrebiteľov uvedené v smernici 93/13 sa uplatňujú aj na zmluvy uzavreté medzi predajcom alebo dodávateľom a právnym subjektom, ktorý nepatrí do osobnej pôsobnosti tejto smernice. Treba dodať, že podľa ustálenej judikatúry vychádza systém ochrany spotrebiteľa vytvorený smernicou 93/13 z toho, že spotrebiteľ sa v porovnaní s podnikateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred podnikateľom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah (rozsudok z 26. marca 2019, Abanca Corporación Bancaria a Bankia, C-70/17 a C-179/17, EU:C:2019:250, bod 49, ako aj citovaná judikatúra). Treba však konštatovať, že k takémuto znevýhodneniu nedochádza, ak sa fyzické osoby, ktoré sú spoluvlastníkmi bytového domu, na účely uzavretia úverovej zmluvy určenej na financovanie rekonštrukčných prác tohto bytového domu rozhodli byť zákonne zastúpené právnickou osobou, ktorá je predajcom alebo dodávateľom v oblasti správy nehnuteľností a ktorá pristúpila k uzavretiu tejto zmluvy v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Z uvedených dôvodov Súdny dvor EÚ rozhodol tak, že článok 2 písm. b) smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že: pojem „spotrebiteľ“ nezahŕňa fyzickú osobu, ktorá je pri uzatváraní zmluvy s predajcom alebo dodávateľom v zmysle článku 2 písm. c) tejto smernice zastúpená právnickou osobou, ktorá koná s cieľom vzťahujúcim sa k jej obchodom, podnikaniu alebo povolaniu.

27. Prednosť rozhodnutí Súdneho dvora EÚ pred rozhodnutiami slovenských súdov nemožno priamo vyvodiť z konkrétneho ustanovenia CSP. Vychádzajúc z čl. 7 ods. 2 veta druhá Ústavy SR (právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky) je zrejmé, že aj rozhodnutia SD EÚ, ktoré predstavujú záväzný výklad týchto aktov, je slovenský súd povinný rešpektovať a uprednostniť pred domácou legislatívou, a to aj v prípade ak nejde o vec, kde SD EÚ rozhodol o výklade smernice pri riešení tohto konkrétneho sporu.

28. S prihliadnutím na závery Súdneho dvora EÚ, ktoré sú priamo aplikovateľné aj na prejednávajúcu vec, a na ktoré odvolací súd musí prihliadnuť, odvolací súd konštatuje, že zmluvu, ktorú uzavrela žalovaná ako banka (pod obchodným menom Dexia banka Slovensko a.s.) a žalobca - správca ako zákonný zástupca vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome A. B. X-XX, C. dňa 09.05.2007, a to Zmluvu o termínovanom úvere č. 06/030/07, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 1.000.000,- Sk za účelom obnovy bytového domu a odstránenia systémových porúch bytového domu, uzavreli obe strany z pozície dodávateľa (podľa aktuálnej právnej úpravy „obchodníka“), preto ju nemožno posudzovať podľa ustanovení o spotrebiteľských zmluvách. Z pohľadu odvolacieho súdu je potom nadbytočné zaoberať sa správnosťou záverov súdu prvej inštancie, ako aj odvolaciu

argumentáciou týkajúcou sa posúdenia dotknutého zmluvného stanovenia 5.5 ako neprijateľnej zmluvnej podmienky, prípadne jej individuálneho dojednania.

29. Nemožno však opomenúť skúmať predmetné zmluvné dojednanie s prihliadnutím na ust. § 37 ods. 1 OZ (právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný). Súd prvej inštancie sa dôkladne s otázkou určitosti a zrozumiteľnosti vysporiadal najmä v bodoch 34. – 35. odôvodnenia rozsudku, pričom znenie zmluvného dojednania 5.5 považoval za určité a zrozumiteľné, a teda v tomto smere za platne dojednané (§ 37 ods. 1 OZ a contrario). Uviedol, že zo znenia bodu 5.5. zmluvy, za použitia interpretačných pravidiel v § 35 ods. 2 OZ, vyplýva, že žalovaná je oprávnená jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu (resp. úrokové rozpätie), ak dôjde k zmene miery rizika klienta, ktorá zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta alebo so zmenou rizikovej váhy klienta, pričom sa porovnávajú skutočnosti v čase posledného posúdenia miery rizika klienta s aktuálnymi skutočnosťami. Pojmy „miera rizika klienta“ a „rating klienta“ sú pritom ekonomickými pojmami, ktorých význam musel byť žalobcovi ako správcovi a zároveň podnikateľovi zrejmy. Pojem „miera rizika klienta“ pritom znamená pravdepodobnosť zlyhania klienta pri splácaní úveru a tento pojem sa nepoužíva len v uvedenom bode 5.5., ale aj v bode 5.7. zmluvy, ktorý rieši možnosť prehodnotenia miery rizika na žiadosť klienta. „Rating klienta“ predstavuje interné hodnotenie banky a hovorí o schopnosti splácať dlhy, pričom konkrétne hodnotiace postupy sú súčasťou know-how banky alebo ratingovej agentúry a preto ich podrobnosti nebývajú zverejňované. S uvedenými závermi sa odvolací súd stotožňuje.

30. Pokiaľ ide o odvoláciu argumentáciu žalobcu, kde odvolateľ uvedené závery súdu prvej inštancie napáda, s týmito sa podľa názoru senátu 24 už vysporiadal senát 23, a to v skoršom rozsudku č. k. 23CoCsp/57/2021, najmä v bodoch 122. – 125. odôvodnenia, na ktorých senát 24 nevidí žiadnu vadu. Odvolací súd skonštatoval, že „skutočnosť, že pojmy, ktoré žalovaný uvádzal v danom ustanovení žalobca nepoznal neznamena, že iba z tohto dôvodu je dané dojednanie neurčité a z tohto dôvodu neplatné. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobca ako právnická osoba založená výlučne za účelom správy bytových domov a je povinný hospodáriť s majetkom vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome s odbornou starostlivosťou v súlade s podmienkami zmluvy o výkone správy (§ 8b ods. 2 písm. a) ZoVB). Preto sa možno dovolávať aj odbornej starostlivosti (a teda aj očakávať, že pokiaľ uzatváral Zmluvu o termínovanom úvere č. 06/030/07 zo dňa 09.05.2007, mal určité vedomosti a vedel čo podpisuje) a pokiaľ táto objektívna starostlivosť správcom dodržaná nebola, vytvára to zodpovednostný vzťah medzi ním a vlastníkmí“. Ďalej senát 23 poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave pod č. k. 23Co 185/2019-503 zo dňa 28.09.2020, kde „podľa názoru odvolacieho súdu ide o pojem ekonomický (pozn. odv. súdu: pojmy použité v zmluvnom dojednaní 5.5) a k záveru o jeho nezrozumiteľnosti bolo vhodné vykonať primerané dokazovanie aj napríklad s poukazom na bod 5.7. zmluvy, v ktorom sa používa rovnaký pojem s odkazom na možnosť klienta raz ročne požiadať banku o prehodnotenie jeho miery rizika a s tým súvisiace prehodnotenie úrokovej sadzby. Z uvedeného vyplýva, že samotná zmluva predpokladala, že v istých prípadoch mohol byť uvedený faktor pre klienta banky výhodný.“ S uvedeným názorom sa senát 23 stotožnil a uzavrel, že dojednanie bodu 5.5 zmluvy nie je možné považovať za neplatné pre jeho nezrozumiteľnosť a nejednoznačnosť. Význam daného ustanovenia bol stranám zrejmy a tu je treba prihliadnúť tiež aj na okolnosti uzatvorenia zmluvy, keď vlastníkov bytov zastupoval správca bytov, ale i to, že zmluva bola dojednaná tak, že ovplyvniť jej obsah mohli obe strany. Možno len súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie v tom, že žalobca pôvodne určitosť daného ustanovenia nespochybňoval a vychádzajúc zo žaloby mu bol jeho význam zrejmy, pričom uvedené namietal až neskôr, čo možno považovať z jeho strany za účelové.

31. Senát 24 sa v plno rozsahu stotožňuje aj so závermi senátu 23 uvedenými v bode 126. odôvodnenia, kde uviedol, že odvolací súd nevidí dôvod neplatnosti ani pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 OZ). Ako bolo konštatované tak súdom prvej inštancie, ale aj odvolacím súdom vyššie, zmluva bola uzatváraná správcom vlastníkov bytom, u ktorého sa predpokladajú určité vedomosti, odvolací súd má za to, že zmluva bola dojednaná individuálne (k tomu viď nižšie) a ani výška zmeny úrokového rozpätia s ohľadom na okolnosti, za ktorých k nej banka pristúpila nebola v takej výške, ktorá by bola neprimeraná. Senát 24 len dopĺňa, že pri posúdení textu ustanovenia 5.5 zmluvy nemožno vidieť žiaden rozpor s dobrými mravmi, keď nezistil čím by predmetné dojednanie mohlo narúšať základné morálne spoločenské zásady. Ustanovenie ani jednostranne nezvýhodňuje banku na úkor žalobcov, keďže umožňuje zvýšenie i zníženie úrokovej sadzby.

32. Žalobca v podanom odvolaní tiež namieta, že súd porušil princíp rovnosti zbraní tým, že neprípustným spôsobom nahrádzal dôkaznú povinnosť žalovaného, vlastnými úvahami a nad rámec navrhnutých a vykonaných dôkazov kompenzoval neunesenie dôkazného bremena žalovaného. Po oboznámení sa s vecou odvolací súd nezistil žiaden procesný postup prvoinštančného súdu, ktorým by mohlo dôjsť k porušeniu uvedeného princípu rovnosti sporových strán. Naopak prvoinštančný súd postupoval v súlade s ustanoveniami CSP a žiadnym svojím procesným postupom princíp rovnosti zbraní neporušil. Zo skutočnosti, že žalobcovia pred súdom prvej inštancie neboli úspešní, nemožno vyvodit', že súd v rozpore s princípom rovnosti sporových strán rozhodol v prospech žalovanej.

33. Vzhľadom na vyslovené závery odvolacieho súdu, bolo už nadbytočné zaoberať sa ďalšou odvolacou argumentáciou žalobcu.

34. Pokiaľ, ide o náhradu trov konania, žalobca s poukazom na ust. § 257 CSP argumentoval tým, že je v rozpore s princípom spravodlivosti, keď ho súd zaviazal na náhradu trov konania žalovanému z dôvodu, že koná vo vlastnom mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov – spotrebiteľov a háji ich práva v súlade so zákonom o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a je zo zákona ich zákonným zástupcom. Otázkou možnej aplikácie § 257 CSP na daný prípad, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, sa súd prvej inštancie v bode 61. odôvodnenia zaoberal, pričom skonštatoval, že dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu tohto ustanovenia žalobcami tvrdené neboli a súd ich sám nezistil. S uvedenými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd plne stotožňuje. Pokiaľ žalobca namieta, že žalovaný disponuje celým právnym oddelením s desiatkami interných právnikov, a nič mu nebránilo využiť vlastné odborné kapacity a nepoužívať externú advokátsku kanceláriu, odvolací súd uviedol, že žalovaný, hoci právnická osoba, má v zmysle čl. 47 ods. 2 Ústavy SR aj § 89 ods. 1 CSP právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, teda i právo dať sa zastúpiť advokátom. Pojem „účelne“ v ust. § 251 CSP podľa ktorého trovy konania sú všetky preukázané a odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva, je nevyhnuté chápať ako určitú poistku pred hradením nákladov nesúvisiacich s konaním, pred nadbytočnými, či nadmernými nákladmi. Vzhľadom na ústavne zaručené právo na právnu pomoc, nie je možné prostredníctvom uvedeného termínu vymedziť kategóriu subjektov, ktoré by z hľadiska právneho zastúpenia mala odlišné postavenie a tak jej de facto právo na zastúpenie advokátom v konaní upierať a z hľadiska ostatných účastníkov ju diskriminovať. Aj podľa záverov Ústavného súdu SR v náleze I. ÚS 264/2016 (a obdobne ja v nálezoch sp. zn. IV. ÚS 84/2014 a sp. zn. III. ÚS 457/2014) zo žiadnych ustanovení ústavy ani vtedy Občianskeho súdneho poriadku nemožno vyvodit' záver, že by účastníkovi konania, ktorý má zamestnancov s právnickým vzdelaním a napriek tomu si zvolí zástupcu z radov advokátov, nemala byť priznaná náhrada trov konania.

35. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd s poukazom na § 387 CSP napadnutý rozsudok vo výroku I., včítane závislého a vzhľadom na spôsob rozhodnutia aj vecne správneho výroku II. o náhrade trov prvoinštančného konania, potvrdil.

36. V zmysle § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

37. V zmysle § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

38. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

39. O náhrade trov odvolacích konaní (sp. zn.: 23CoCsp/57/2021 a sp. zn.: 24CoCsp/38/2025) a dovolacieho konania (sp. zn.: 7Cdo/65/2022) odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči odvolateľovi v plnom rozsahu, s tým, že odvolací súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 257 CSP.

40. Vzhľadom na to, že žalobca bol úspešný v dovolacom konaní sp. zn.: 7Cdo/111/2025 a s poukazom na závery vyslovené v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. novembra 2019

sp. zn. I. ÚS 453/2019, v ktorom Ústavný súd uviedol, že „základné ustanovenie o nároku na náhradu trov konania vyjadrenej v § 255 CSP (zásada úspechu v spore) nevyklučuje rôzny pomer úspechu v jednotlivých fázach konania - prvoinštančného, odvolacieho i dovolacieho, ktoré by vyústil do rozhodnutia o nároku na náhradu trov jednotlivých konaní troma samostatnými výrokmi. Dovolacie konanie predstavuje samostatnú od ostatného konania nezávislú časť konania, čo zakladá súdu možnosť nezávisle od celkového výsledku sporu rozhodnúť len o trovách dovolacieho konania s prihliadnutím na úspech sporovej strany v dovolacom konaní bez ohľadu na definitívny výsledok sporu“, potom odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP tak, že v dovolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu, s tým, že odvolací súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 257 CSP.

41. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).